

Глобалната мрежа на либералите срещу „този, който пречи“*

2014-10-10

Автор: Александър Дугин, evrazia.org

Утежнена заради украинската криза, битката на Владимир Путин за суверенитет на Русия не е регионално-национална тема, а ключов въпрос от световната история

Есхатология на модернизацията

Смисълът на този исторически момент, в който живеем, е следният:

Тенденциите, които се проявяваха и надделяваха в Западна Европа в зората на Новата епоха – XV век, и които се изразяваха като преход от традиционното общество (Традиция) към съвременното общество (Модерн), достигнаха своята кулминация и своя логичен край.

Преходът от Традицията към Модерна се състои в преобладаването на материалните ценности. Този преход включва отхвърлянето на Бог, религията, духа и одобрението на рационалната наука и материята. Това включва съвременността и процеса на модернизацията: от размисъл към действие, от идеите към вещите, от духовното към материалното, от моралното към техническото. Днес този преход е почти изцяло завършен:

първоначално в западните страни, докато в другите части по света той е активно повлиян от Запада и глобализацията, смисълът на което е разпространението на идеите на западния тип общество, неговите ценности, кодекси и практики по целия свят.

От социологическа гледна точка имаме веригата:

- 1) Традиция**
- 2) Модерн**
- 3) Постмодерн.**

От философска гледна точка това се равнява на:

- 1) Сакралност (Свято)**
- 2) Реалност**
- 3) Виртуалност.**

От гледна точка на антропологията (наука за човека):

- 1) религиозен човек (*homo religious*)**
- 2) икономически човек (*homo economicus*)**
- 3) пост-човек (мутант, киборг, хибрид)**

От гледна точка на икономиката:

- 1) първичен сектор (селско стопанство)**
- 2) вторичен сектор (промишленост)**
- 3) третичен сектор (финанси и услуги, турбо капитализъм)**

Западните (развитите страни) са във фаза на преход от второто към третото звено на модернизацията. Останалите страни изостават, намирайки се между 1) и 2), или са в рамките на Модерна. Това движение от 1) към 3) не е нещо, което се разбира само по себе си, но е съдбата на западноевропейската цивилизация, която се налага на всички други народи като нещо задължително и универсално.

Либерален расизъм

Налагането на всички народи на западноевропейските идеи за прогрес и техническо развитие е в основата на глобалния расизъм. Западът е убеден, че неговата история от 1) към 3) е универсален закон на човешкото развитие, и приравнява всички други версии на историята (всичко, което има нещо общо с традицията, религията, свещеното и т.н.) към опорочено, недоразвито, варварско и враждебно общество. Точно в това се изразява глобалният расизъм на Запада: той се утвърждава като единствен субект на историята и отрича на „другите“ (= Традиции) правото им да се развиват независимо от Запада. Следват расистки видове градация на обществата: диващина – варварство – цивилизация (Луис Морган); първи свят – втори свят – трети свят; развитите страни – развиващите се страни – по-слабо развитите страни, и т.н.

Глобалният расизъм (= евроцентризъм, универсализъм) е характерен за трите основни идеологии на Новото време:

- 1) либерализъм,**
- 2) комунизъм,**
- 3) национализъм (фашизъм, нацизъм)**

Либералният расизъм се проявява преди всичко в икономически империализъм, сдвоен с историята на Обединеното кралство и Съединените щати; в господство на англосаксонския модел на икономиката (финансов капитализъм); в стратегическо превъзходство на САЩ и страните от НАТО над всички други държави и блокове; в приравняване на западните либерални ценности (във фазовия преход от Модерна към Постмодерна, от 2) към 3) към универсалния модел.

Първоначално расистки идеи за превъзходството „на бялата раса“ са възникнали в англосаксонската среда като основа на колониалната политика в контекста на секуларизацията на западните общества.

Расизмът на Маркс

Комунистическият расизъм не е толкова праволинеен, но също така е свързан с догматичната вяра в универсалността на западния път като развитие на всички общества. Карл Маркс бил убеден, че всички народи променят формацията си от диващината към капитализма, но към либералната версия добавя следната – социалистическата фаза. В същото време е поддръжник на британската колонизация на Индия, вярвайки, че това ще доведе до изграждането на капитализма в „изостаналото“ индийското общество и само след това е възможна социалистическата революция. Марксизмът се отнася към идеологиите на Модерна (втората фаза от западната история) и споделя с него материализъм, атеизъм и акцент върху техническото развитие. Комунистите са същите опоненти на Традициите, както и капиталистите, и налагат на всички народи и общества атеистично-материалистичен стандарт, формиран в условията на Запада.

Национализъм и биологичен расизъм

Националистическият расизъм се проявява в малък мащаб като шовинизъм и ксенофобия, враждебност към други буржоазни нации (класически е френският

национализъм, немският, унгарският, полският и т.н.), а в световен мащаб – като обявяването на превъзходство на бялата раса (нацизма). Биологичният расизъм е продължение на колониалната англосаксонска философия.

И трите политически идеологии са расистки, евроцентрични и империалистически. Всички те са насочени срещу Традицията и виждат историята като начин за развитие от варварство към цивилизация, където цивилизацията се възприема именно като съвременната западна цивилизация и никоя друга.

Битката на Модерна

През XX век трите политически идеологии се бореха помежду си за надмощие. След поражението на силите на Оста през 1945 г. и след окончателното разпадането на Съветския съюз през 1991 г. решителната победа бе на страната на либералния расизъм с център САЩ, който се превърна в ядро на цялата световна система, както и в основен фактор при прехода на Модерна към Постмодерна (от фаза 2) във фаза 3), което е същността на нашия исторически момент. Доминирането на САЩ, НАТО и глобализацията не са случайни фактори, то е резултат от западноевропейската история в Новото време.

Епистемологичната окупация

След финалната победа на либерализма през 1991 г. либералният расизъм премина към финалния етап на колонизацията. В социологията е прието това да се нарича „епистемологична окупация“. Епистемологията е наука за това как е устроено човешкото знание, предопределящо всички останали форми на човешкото битие. Епистемолозите са категорични, че в зависимост от това как е организирано нашето мислене, с какво е запълнено то и как е структурирано – зависи практически всичко: политиката, икономиката, психологията, техниката, активността, трудовата дейност, етиката, отношенията между половете и т.н. Ето защо либералният нацизъм след 1991 година се проявява в цял свят в насаждане на особена епистемологична матрица, включваща цял набор от ценности, принципи, практики, норми и „идеали“, съответстващи на историческия опит на Запада при прехода от Модерна към Постмодерна. Тази „епистемологична окупация“ може да се нарече налагане на цялото общество на западно мислене, тоест на либерализма в неговата финална, постмодерна фаза.

При този модел съществува:

- идейна база (собствен либерализъм, негова философия, негова идеология, изложени в стила на отворен код в учебниците по философия, икономика, международни отношения и т.н.);

- стратегическа основа (доминиране на американската хипердържава);

- система за кодове и практики, внедряващи се чрез културата, глобалните медии, интернет;

- образователен стандарт и т.н.

Важното, че „епистемологичната окупация“, като практика на либералния расизъм, има активен авангард, ядро, субект, представени в глобалния елит. Този глобален елит представлява активен носител, двигател на процеса на глобализацията, разпространяването и внедряването на либерализма и неговите кодове в цялото общество. Целта на глобализацията е да унищожи Традициите и всякакви техни останки. Да наложи на народите либерална идеология (макар и в опростена версия – либерална демокрация, индивидуализъм, свободен пазар, обръщащото се господство на монополите, транснационалните корпорации, джендър политика, идеология за правата на човека и т.н.).

В тази идеология всичко се изгражда върху индивидуализма, материализма, прагматизма и техническото усъвършенстване. Всички духовни и етически ценности, институции и идеологии активно се демонтират, осмиват, очернят, а техните носители се подлагат на репресии и отхвърляне.

Глобалният елит и третият тоталитаризъм

Глобалният елит представлява репресивен тоталитарен апарат за потискане на инакомислието, включително до унищожаването на дисиденти. Днес за инакомислещ в глобален мащаб се смята този, който е несъгласен с глобалния либерален елит, отрича американските, западните ценности и се противопоставя на американската хегемония. Именно поради това съвременният либерализъм се смята за тоталитарен – това е трети тоталитаризъм. Той дава свобода да бъдеш само либерал: десен либерал, ляв либерал, дори крайно ляв либерал или крайно десен либерал, но само – либерал. Ако човек не е либерал, той е лишен от статута на пълноценен човек и е представен като „екстремист“, „радикал“, „терорист“ и т.н.

От епистемологична гледна точка всички нелиберали и особено онези, които категорично отказват да признаят валидността на либералната философия, се озовават обективно на страната на Традицията или като минимум – на страната на предходните фази на историческия процес, довел Запада и човечеството до съвременното състояние.

Доминирането на либералния елит се осъществява фино, за разлика от тоталитарните движения през XX век. Вместо пропаганда се използват PR технологии или реклама, вместо директни политически репресии – икономическо задушаване на всякакви опасни за глобалистите инициативи, вместо арести и мъчения – очерняне, отхвърляне, демонизиране на противниците, тоест на всички онези, които се осмеляват да оспорват либералния расизъм и неговите принципи, без значение дали е държава, лидер, политическо движение, религиозна организация или отделен човек.

Неслучайно „библията“ на либерализма – книгата на либералния теоретик Карл Попър (учител и наставник на Джордж Сорос) се нарича „Отвореното общество и неговите врагове“. Всички, които не са либерали, са врагове. Това е целият расистки подход и тоталитарното верую на либералите, върху които се гради тяхната политика на „епистемологичната окупация“.

Либералната мрежа: превземане на дискурса

Либералите действат чрез мрежа. Те могат да проникват в обществото и без да го завладяват по пътя на войната (макар този способ, както станахме свидетели в Ирак, Афганистан, Либия и Сирия, да не е изключен). Достатъчно е само да се внедрят в ключови институции и определящи структури на знанието – в медиите, в науката, в експертната общност. И дори там, където либералите успяват да получат привилегировано положение в политиката и бизнеса, най-важното е, че то незабавно се превръща в инструмент за епистемологично влияние при формирането на съзнанието на хората. И в тази сфера възникват не по-малко бурни и ожесточени битки, отколкото в икономиката и политиката: либералите се стремят да превземат най-важното – човешкото съзнание, за да могат да влияят на обществото не отвън (като старите версии на тоталитаризма), а отвътре. Залагайки основите на либералния расизъм в съзнанието (чрез медиите, образованието, културата, рекламата, т.е. дискурса), манипулирането на обществото се превръща в техническа работа. Окупацията протича в началото на символично ниво, след което следва пряк военнополитически и икономически контрол от страна на Запада. В случаите, когато този контрол се установява по друг начин, първата работа на либералния елит е да подчини сферата на съзнание – епистемологичната окупация е най-дълбоката и най-надеждната.

При това глобалният елит може да действа при всякакви условия: може да се внедри като опозиция, като технокрация вътре в системата, като икономически актьор, като на пръв поглед изолирани и спонтанни граждански инициативи, НПО (неправителствени организации), културни течения, образователни инициативи и т.н. Но всички те са управляеми сегменти на глобалната мрежа, управлявани от единен център. При това в условията на глобалната доминация на либерализма на отделните страни, все още настояващи за определен суверенитет, е изключително трудно да противодействат системно – нали всички правила в глобален мащаб са задавани от този либерален елит, поставящ своите принципи и норми във всички международни споразумения, декларации, актове, конституции и пр. Дори в ООН се приемат страни, които трябва формално да съответстват на изискванията на политическия Модерн, поне номинално.

Русия и нейните модернизатори (приемствеността на антитрадициите)

След това необходимо пояснение на общата ситуация нека се обърнем към Русия в нейното сегашно положение. Очевидно е, че Русия се намира в процес на модернизация, във фаза 2). При това в нея са и институтите на традиционната общност, Традициите, в борбата с които се строи Модернът във всичките му версии: либерализъм, комунизъм, фашизъм. Русия през последното столетие участваше и в трите типа на модернизация. В началото на ХХ в. започваше плаха национална модернизация, продължаваща тенденция за европеизация на ХІХ в., догонвайки националистическите режими на Западна Европа. По-нататък, през 1917 г., последва ускорената модернизация в марксистко оформление (втората политическа идеология). И накрая, след 1991 г. и до ден днешен преобладава либералната версия на модернизацията. Това, което бе започнато от руските «западняци» (с достатъчно силни националистически симпатии, като например Пьотр Струве), бе продължено от болшевиките, след което инициативата премина и при либералите през 90-те години. По такъв начин големият руски елит също премина през три стадия: национален (бял), болшевишки (червен) и строго либерален. При това либералите се превърнаха в доминираща сила в този момент, когато либерализмът достигна връхната точка на своята хегемония в световен мащаб.

От 1991 г. доминиращата идеология на Русия, под прикритието на отсъствие на такава, се превърна либералният расизъм, опиращ се на либералната мрежа, осъществяваща епистемологична окупация. Това е властта, тъй като този, който управлява чрез дискурс, управлява всички останали, защото нали ключът към човека е именно неговото мислене. Това господство на либералите е представено в руското общество неравномерно: то преобладава в икономическия и отчасти в политическия, административен елит, в медиите, в културата и в образованието. Но сред населението, напротив, тази линия не среща подкрепа, тъй като самото общество в неговия масов сегмент си остава традиционно. Оттук е и линията на конфликта на окупационния либерален елит срещу традиционните маси.

Путин като преграда за либералната експанзия

Идването на власт на Владимир Путин през 2000 г. в известна степен ограничи всевластието на либералния дискурс, открито преобладаващ през 90-те години, и направи крачка встрани от традиционното общество. Но и това бе достатъчно, за да превърне Путин във враг на либералната мрежа от либерални расисти. Нали именно неговата политика обективно спря това, което Западът разбира под „модернизация”, а именно прехода от стадия Модерн към стадия Постмодерн. Путин застана на пътя на окончателната победа на Запада и глобалния либерален елит в световен мащаб. Това противоречие, тази непокорност на Путин пред третия тоталитаризъм и неговите репресивни тоталитарни структури предопределиха политиката след 2000 г. и обясняват всичко останало до ситуацията, в която се намираме в момента.

Путин не е формулирал ясно своята опозиция между Модерното и Запада, напротив, той многократно е признавал своята солидарност с логиката на западната история, критикувайки само някои определени отделни ексцесии – двойните стандарти, лъжата, цинизма, непоследователността и др. Но срещу самия смисъл на историята, движеща се по посока на пълния контрол от либералните расисти, Путин не е имал нищо против. Той единствено е настоявал за това интересите на Русия да бъдат отчетени, а към националното самосъзнание да бъде проявено определено уважение. В този смисъл той продължи линията, която бе водена преди него от предшествашите го лидери на страната. Въпреки умереността на неговите изисквания обаче глобалният либерален елит, почувствал след 1991 г., че се приближава до световното господство (по света на Традициите бе нанесен решаваш удар), започна атака срещу Русия, като принуди Путин активно да се защитава и дори в определени моменти да отвърща на ударите (Южна Осетия, Абхазия, Крим). По такъв начин постепенно се очерта уникалната и най-важната по своето историческо и философско съдържание линия – началото на Съпротивата срещу либералния тоталитаризъм. При това Путин се включи в противодействието на глобалната мрежа на либералите, съдържайки мощта на епистемологичната окупация в Русия, без да се опира в това противодействие нито на комунизма, нито на национализма. Още повече, той отчасти приемаше и либералната логика, демокрацията, свободния пазар, изборите и т.н., настоявайки единствено за съхраняването в самата Русия на определени пълномощия в границите на формално признатия суверенитет. Но работата е там, че либералната мрежа на глобалната доминация не признава националните граници и суверенитета на никого освен на самата себе си. Затова отношенията между Запада и Русия през 2000 г. постепенно ескалираха, а упоритостта на Путин за запазване независимостта на страната придобиха все по-остра форма. При това против волята на самия Путин конфронтацията му бе налагана твърдо и настойчиво.

Война срещу „удържация”

Днес, в условията на украинската драма, всяка либерална мрежа в глобален мащаб, както и нейният украински контур и което е особено важно, руският контур, въвлякоха Путин в истинска война. При това самият Путин я разбира по-скоро технически и прагматически като политик реалист, но всъщност, и това прекрасно осъзнават самите либерали, войната се води за смисъла на историята, за нейния край, за световното господство на света на анти-Традициите и за финалната власт на либералните расисти. Ако Русия се провали, нищо вече няма да може да удържи глобализацията като пълна „епистемологична” (и не само) окупация на либералния тоталитарен Запад върху цялата планета. Враговете разбират до каква степен е важна мисията на Путин в тази ситуация, въпросът е в това – разбират ли това приятелите му и дори самият той...

Във всеки случай ситуацията е пределно ясна: битката на Путин за суверенитета на Русия не е регионална и национална тема, а е ключов въпрос в световната история. Ако Западът победи, това ще означава, че виртуалността напълно ще погълне и ще замени реалността (както по-рано същата замени сакралността). Постмодернизмът тържествува, материализмът, механизмът, атеизмът, политиката за равенство, унищожаваша институциите пол и семейство, и по-нататъшният преход към постмодерния човек се превръщат в световна норма. А това би означавало край на Традициите, край на духовния човек. Всички религии знаят за такова „последно време”, и всички те го описват с най-мрачните термини. Именно либерализмът, третият тоталитаризъм и либералният расизъм спечелиха съмнителното право на комунистите и фашистите да въплъщават идеологията на Антихриста. Но това е факт и той има достатъчно дълбоки доказателства. Русия, противопоставяща се на тази глобална мрежа (в това число и вътрешна), се оказва по историческата логика на страната на Традициите, още повече че тя се брани от либералната агресия и епистемологичната окупация не заради социалистически или националистически мотиви, а почти интуитивно, истински, на ниво смътни, но неоспорими усещания, предчувствия, спомени... И този руски

неосъзнат глас Путин чува (от време на време, но чува). Това означава, че обективно и дори против волята си Путин изпълнява ролята на „удържащ“, на този, който представлява последното препятствие пред настъпването на глобалната доминация на либералната мрежа, препъникамък на постмодерното и постчовешкото, последният бастион на духа и Традициите. И в този ред на мисли напълно естествено либералната мрежа не може да не го мрази, да не го атакува и осмива, да не готви срещу него заговори, да не се старее да го унищожи, парализира, излъже и свали от власт...

Може би, разбира се, това не е последната битка в световната история, но много прилича на такава...

Превод от руски език за "Гласове": Олга Гурска

Бел. ред. – Оригиналното заглавие е „Глобална сеть либералов против „удерживающего“. „Удържащият“ е думата, която употребява ап. Павел във второто си послание до Солуняни и която през годините се е превърнала в богословско и политологическо понятие. Гръцката дума е „Катехон“ – κατέχων, и в синодалния превод на Библията е предадена като „оня, който задържа“: „Тайната на беззаконието вече действува, само че няма да бъде извършена, докато се не отдръпне оня, който я задържа сега, (2 Сол. 2:7) „Удържащият (Катехон) е някой или нещо временно съществуващо в света, което възпрепятства настъпването на последните дни и идването на Антихриста. Различни автори са тълкували различно тази дума – Йоан Златоуст и Теофилакт Български разбират под „удържащия“ Римската империя, която пречи на разгула на злото и анархията чрез силата на закона и държавната власт; Йоан Златоуст, Теодорит Кирски и патриарх Фотий са приемали, че „удържащият“ е благодатта на Светия Дух, която ще бъде отнета от хората, любовта ще изчезне и ще настане всеобщо озлобление; Ефрем Сирий и Йоан Дамаскин свързват това понятие с Божието определение за проповядване на Евангелието по цялата земя, което ще предшества края на света.